

Cô Bé Gác Mây

Từ đại sảnh râm mát bước ra sân loá nắng, phải nhắm tịt mắt hai giây mới ... Tôi mở choàng mắt và, vui mừng thấy chị Hà cùng đoàn phim linh kinh máy móc đi trở tới. Cách mặt chừng 2 tháng làm như vừa du lịch sao Hoà về, chị tíu tít:

-Uây, cả trăm năm mới gặp mây í, đi đâu đây nhỏ ? -Đi cắm trại - Ở lâu không ? -Chiề' u, hoặc tối mới về -Lát nữa gặp lại, chị đang bận, bận lắm. Miệng nói, chân chạy, chị tất bật đuổi theo đoàn quay phim đã bị ngôi đền đồ sộ nuốt chửng.

Tôi quay ra chỗ cắm trại dọc bờ sông, cái xanh cái đỏ nở rộ như nhũn nhặn chiếc nấm to, lạ dưới bóng râm. Có mỗi nồi cơm, món canh, món thịt kho mặn "sắp nhỏ" cứ rộn ràng như nấu đại tiệc, đĩa thổi lửa bị khói hôn nước mắt nước mũi tèm lem, đĩa sắt thịt bị dao cứa mặt mày nhăn nhó hơn khi. Bọn con trai gào đống bụng đứng vòng quanh hê't chọc tới phá. Tôi xắn tay áo ...

Trưa, "sắp nhỏ" rút đi đâu cả, còn mỗi Thuỷ Loan nằm sắp bặt môi trợn mắt loay hoay với cuốn sổ tay. Rõ khổ, làm như ngày nào không ghi nhật ký nó ăn chẳng ngon ngủ không yên. Hai tay lút gổ đầu, mắt lim dim, tôi nằm nghe họ hàng nhà chim và họ hàng nhà ve hợp xướng cổ đồ già'c ngủ, bởi đêm qua văn nghệ lửa trại tụi nó quậy quá, vui quá thức tới gần canh tư. Bỗng, sực nhớ tới chị Hà, tò mò muốn biết việc bếp núc của phim ảnh ra sao, tôi nhồm dậy.

Chủ Nhật, gặp ngày nắng đẹp, khách Tây khách ta đông quá chừng, trăm hồng nghìn tía toả khắp vùng đồi vùng trũng khu vực đền Bến Dược. Len lỏi mãi rồi tôi cũng tìm ra đoàn phim. Họ đang thu hình ảnh mô.t ông cụ cự du kích Củ Chi khoác quân phục, ngực đỏ nhũn huân, huy chương đứng cạnh chiếc xe tăng cũ kỹ kể lại chiến tích thời xưa.

Là thư ký trường quay, chị Hà mãi mê ghi chép, chỉ khẽ ngược lên nháy mắt cười khi nghe tôi gọi. Một thoáng vậy mà cũng bị bắt gặp. Anh chàng tóc đinh đứng kề tấm phản quang mau miệng, thấp giọng: - Í, ai vậy chị Hà ? Chị đưa ngón trỏ đặt lên miệng lí nhí: - Suyt, em họ. Ông đạo diễn mập ú chột thét: -Cắt! Quang chỉnh ánh sáng lại coi. Quang tóc đinh dịch tấm phản quang sang trái. Ông đạo diễn: -Máy! Rồi: -Cắt! Trời, lại mây! Một đám mây che màu muội khói đèn bay ngang cắc có che mất mặt trời. Mọi người ngược cổ chờ.

Tự nhiên, coi như đã quen nhau đâu từ thời mới tạo thiên lập địa, Quang bước đến bên tôi: -Này cô em ...họ, nhỏ có rảnh không ? Tôi hơi lưỡng lự: -Rảnh! -Giúp anh một tẹo nhá, gác mây giùm. Anh bận canh phần phản quang, lát nữa hể lúc nào thấy mây sắp che ông mặt trời thì nhỏ làm ơn báo giùm một tiếng cho mọi người biết, để ợt hà! -Bộ tui phải ngư'c cổ dòm trời mãi hà ? Rồi gãy cổ ai đền ? -Anh ...đền. Quang gãi gãi tai -Chắc, thông cảm tổ ánh sáng hai móng, thẳng bạn anh bệnh nên chuyển này anh phải bao dàn suốt, cổ có gãy anh sẽ đền cái khác bằng Inox hẳn hoi. Câu này Quang nói khá lớn khiến mọi người cười rần. Chị Hà quay sang tôi: -Phải đó Hân, giúp bọn chị một chút.

Gác mây, rồi thì chẳng rõ có trong kịch bản hay không, ông đạo diễn mời tôi làm diễn viên, vai cô du khách diện bà ba, cổ quần khăn rằn, đầu đội nón tai bèo, chân mang dép râu giả cô du kích - Chuyện này thường thôi, không ít cô thích diện kiểu này để chụp hình, quay phim vide1o, phòng cho thuê phục trang sẵn sàng cung cấp đủ - nổi bước theo những du khách khác luồn vào địa đạo, ra chỗ bắn súng AK đạn thật, vào bếp Hoàng Cầm nấu khoai mì v.v..

Lĩnh catsê hai trăm ngàn, sau đó được tặng bằng vide1o phim tài liệu Địa Đạo Củ Chi, tôi rủ bạn bè đến nhà chiêu đãi châu bò bía, bật máy cho chúng xem, tụi nó không ít đĩa lác cả mắt. Chưa hết, chị Hà còn hứa lúc nào có vai thích hợp, sẽ kiến nghị với đạo diễn mời tôi tiếp tục đóng phim vì tôi ăn ảnh, diễn khá tự nhiên, chực xe ba gác cũng không chở hết những lời ngợi khen của Quang nhờ chị nhắc lại.

Một hôm, tháp tùng anh Hoàng chị Liên đi miền Tây chơi - Ông anh bà chị con bà dì ở Mỹ về, chẳng phải vì "kẹo" mà không thuê xe riêng, anh chị muốn đi xe đồ để nhớ thuở học trò xưa - Vừa bước xuống phà Cần Thơ tôi giật mình khi nghe tiếng gọi: - Cô bé ...gác mây! Quay ngo, tôi ngỡ thấy Quang. Tưởng anh sẽ nhắc lại kỷ niệm cũ, hoặc chí ít cũng thăm hỏi sức khoẻ đôi câu. Nhưng không, thấy chúng tôi khoác tay nhau, anh cười nói với anh chị Hoàng, Liên: - nếu có dịp ngừng lại Tây Đô, xin trân trọng mời quý anh chị đến nghỉ tại khách sạn Hào Hào chúng tôi. Cần du lịch miền sông nước, chúng tôi xin sẵn sàng phục vụ phương tiện lẫn người hướng dẫn từ A đến Z. Đoàn anh chàng

khẽ nghiêng đầu lịch sự chào, đặt vào tay chị Liên tấm danh thiếp. Trước khi quay sang tốp Tây ba lô lú lo trảng tiếng Anh khá trôi chảy, Quang nháy mắt với tôi: - Bye, hẹn gặp lại! Chuyển ấy thay vì đến khách sạn do Quang chào mời, muốn hưởng đầy đủ thú quê, sau khi đi chơi chợ nổi ở ngã ba sông, chúng tôi xin ngủ nhờ một đêm ở nhà một nông dân miệt Phong Điền, để được ngủ thoải mái thích mùi khói un muối trong miếng vùa, ăn cá lóc cuốn lá chuối trét sinh nướng bên bờ mương, đong đưa võng đay giữa vườn cam lất lêu trái ... Qua phà lượt về, tôi cố dỗi mắt tìm Quang trong đám đông. Không thấy.

Bẵng đi vài tháng sau, tôi lại gặp Quang trong một dịp tình cờ khác. Hôm ấy sinh nhật, tôi đặt tiệc ngọt ở một tiệm bánh nổi tiếng qua điện thoại, ngạc nhiên thấy người mang hàng đến nhà là anh.

Lần gặp thứ tư, thứ năm ... không còn tình cờ nữa. Bây giờ sau thời gian tạm xếp xó kiến thức lẩn tẩn bằng tốt nghiệp đại học, chạy vạy tìm kiếm, đổi nghề lia lịa hết người chưa tìm ra chiếc áo mặc vừa với khổ người của mình, Quang đã có việc làm ổn định ở một công ty xây dựng, chúng tôi đã là bạn của nhau.

Tuyệt đối không đưa đón trước cổng trường. Mỗi tháng đôi lần hẹn hò đi chơi đây đó. Gần đây tôi bận một chuyện riêng, chưa tiện tiết lộ nên ít gặp anh. Sau mười lần khuất hẹn, Quang đưa =a "tối hậu thư" chiều nay rủ tôi đi chơi, nếu không thì...

Quang ngồi chờ ở quán hẹn. Lúc tôi đến anh đã cạn tới tách cà phê đen thứ ba. Có lẽ say cà phê, vừa gặp, anh chàng lè nhè nói: - Anh có cảm tưởng dạo này em thay đổi đến lạ lùng. Lại nữa, đang có lăm miệng tiếng không hay. Tôi tròn mắt giả ngây: - Miệng tiếng gì? - Bạn bè anh lần bạn bè chung của bọn mình có đưa cả quyết từng thấy em ăn diện hết dân bụi, thậm chí dân ...chơi, dám một mình lặn ở các quây rượu, kinh khủng hơn, cả nơi người ta thường gọi là quán đèn mờ! - Đúng, thì đã sao nào? - Quang trợn trừng như thể hốt nhiên tôi biến thành khủng long, anh lú lủi: - Ở ...ở ...thì ra ...Tôi cười khẩy, ồm ồm: - Mỗi người có quyền sống theo lối mình thích chứ, phải không? Quang tái mặt, bật dậy quay nhanh ra khỏi quán. Thấy hơi nguy kịch, tôi đuổi riết theo, năn nỉ gần gần gãy lưỡi mới được vinh hạnh ngồi lên boocbaga chiếc Honda 78 cà tàng của anh.

Chị Hà khá vui khi thấy tôi bỗng xuất hiện ở hãng phim Bình Minh có cả gã "vệ sĩ" mặt mày bí xị hơn ngáo ộp đi kèm. Chị âu yếm quàng vai cô em họ: -Sao? Chuẩn bị tốt cả chứ? Mong Bốn tốt ngày bắt đầu bấm máy tận ngoài vịnh Hạ Long lận đó, em được dịp du lịch rồi tha hồ ... Liếc xéo thấy bộ mặt nặng như đá tảng của Quang, chị cụt hứng bỏ lửng. Ái ngại chớp mắt tới 5 lần, hắng giọng đến 3 bận tôi mới nhỏ nhẹ: -Rất tiếc, cho em rút lui. Vai ấy em không đảm đương nổi đâu, chị nên mời một ngôi sao chuyên nghiệp. Thả phịch người xuống ghế, chị đưa 2 tay quá đầu diễn tả sự thất vọng.

Số là, trong khi tôi yên chí chị Hà quên bồng lời đã hứa, thì một ngày đẹp trời chị dẫn 1 ông đạo diễn đến nhà động viên tôi nhận một vai nữ phụ trong một phim truyện vide1o, một tiểu thư con nhà giàu chán cảnh gia đình có bố mẹ luôn lục đục, ông ăn chả bà ăn nem, bèn bỏ nhà đi hoang trầm mình vào nếp sống bụi để rồi sau đó mắc phải bệnh AIDS ... Ông đạo diễn lưu ý đây là một vai diễn khó, tôi cần phải đi thực tế, gặp gỡ nhiều nguyên mẫu ở ngay môi trường sinh hoạt của họ để nhập vai cho tốt. Thoạt tiên tôi đọc ngẫu nhiên kịch bản, chưa chi đã thấy mình đi đứng nói cười khó lóc giữa những dòng chữ. Sau đó hể đi học về thường ăn uống qua loa, vào phòng đóng kín cửa, đứng trước gương tập những bộ điệu, lập lủi tới các câu thoại của nhân vật, và không ít đêm mơ thấy mình trở thành ngôi sao điện ảnh mỗi lúc xuất hiện trước công chúng phải sử dụng đến hàng tá bút bi để tặng chữ ký cho hàng hàng lớp lớp người hâm mộ. Nhưng rồi đi thực tế, làm gan đến những nơi như Quang đã nói, chợt nhận ra mình ...không thể.

Bỏ lại chị Hà nhăn nhó với nỗi lo phải gấp gáp lòng cho ra một ngôi sao trong những ngày sắp tới, chúng tôi rời hãng phim. Vậy là, điều bí mật khiến tôi trở thành con người lạ lùng, đầy tai tiền trong mắt Quang đã được bật mí. Anh chàng mỉm cười nửa đùa nửa thật bảo: -Tiếc thật, gặp cơ may như em chắc chắn anh sẽ không bỏ qua. Tôi cươ= `i: -Đơn giản, mỗi người chỉ nên mặc áo vừa với tầm cỡ của mình mới ...đẹp! - Vậy thì thưa người từng nuôi mộng ngôi sao điện ảnh, lát nữa ghé qua chợ giả dụ anh muốn mua tặng em một chiếc áo, phải chọn loại nào? Tôi nhéo Quang 1 cái rõ đau khiến anh vẹo người, chiếc xe cà tàng suýt đâm vào 2 cô gái đang tươi cười bước ngược hướng: - Ngó ngắn, có vậy mà cũng không biết, thì loại áo vừa tầm cỡ và tài năng khiêm tốn của một cô bé ...gác mây!